

ESGLÉSIA

Sarrià al llarg de la seva història ha tingut en el mateix lloc d'emplaçament, tres esglésies. La primitiva comunitat cristiana, ja documentada l'any 987, va propiciar la construcció del primer temple.

D'estil romànic, i construïda el segle XII, la seva consagració i dotació és realitzar pel Bisbe de Barcelona Guillem de Torroja al 1147, ens ensenya una assignació territorial molt extensa que incloïa partides com Pedralbes, Les Corts o Sant Gervasi de Cassoles. Aquest temple fou enderrocat a finals del segle XIV.

En l'assemblea popular de l'any 1373 fou concedit el permís per construir un nou temple. Acabat el 1403, d'estil gòtic i de modesta factura. Amb el temps, s'aniria enriquint amb nous altars i ornaments.

Cal destacar d'aquest període el retaule de Sant Vicenç de la segona meitat del segle XV, obra que inicia Jaume Huguet i que més tard, van continuar els germans Jaume i Pau Vergós.

El creixement de la població, sobretot a partir del segle XVIII, obligarà a una nova ampliació. L'any 1779, el s veïns de Sarrià reunits en el Consell general demanen la llicència oportuna. El Rei Carles III concedí el permís al 1781 perquè l'Ajuntament pogués gravar amb 6 *diners* cada lliura de carn, destinats a sufragar les despeses de l'obra.

El projecte del nou temple, l'actual, en estil neoclàssic fou obra de Josep Mas, que va dissenyar una església amb una estructura que recorda la dels temples de la Merçè o Sant Agustí Nou de Barcelona: creuer coronat amb una cúpula, nau central més alta que les dues naus laterals i previsteri molt elevat. Ressalta sobre tot el conjunt, l'esvelta torre campanar, en aquesta mateixa torre i durant la defensa de la Primera República (1875) es va fer fort Joan Martí, el "xic de les Barraquetes", durant més de dos dies.

